

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

republicată^[1] în
M. Of. nr. 377 din 31 mai 2011

cu modificările și completările aduse prin:

- **Legea nr. 300/2013** pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (M. Of. nr. 772 din 11 decembrie 2013). Modificările aduse prin art. I din lege au intrat în vigoare la 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial, iar cele aduse prin art. II la data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (1 februarie 2014).

Notă. Potrivit art. III din Legea nr. 300/2013, „cererile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a dispozițiilor art. I rămân să fie soluționate de instanțele judecătorești competente, potrivit legii în vigoare la data sesizării lor. În caz de admitere a căii de atac, dacă se dispune desființarea sau, după caz, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei, aceasta se va judeca de instanța competentă potrivit prezentei legi. Transferarea sub escortă a persoanelor condamnate în statele membre ale Uniunii Europene față de care, la data intrării în vigoare a dispozițiilor art. I, cererile se află în curs de soluționare ori s-au emis mandate de executare a pedepsei închisorii se face potrivit art. 131 alin. (4) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările aduse prin art. I”.

[1] Republicată în temeiul art. III din Legea nr. 222/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 10 noiembrie 2008, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, iar ulterior a mai fost modificată și completată prin:

– Legea nr. 224/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 21 iunie 2006;

– Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2006 privind unele măsuri pentru facilitarea cooperării polițienești internaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.019 din 21 decembrie 2006, aprobată prin Legea nr. 104/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2006 privind unele măsuri pentru facilitarea cooperării polițienești internaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

Titlul I. Dispoziții generale

Legislație conexă: ► Constituția României: art. 1 – „Statul român”; art. 2 – „Suveranitatea”; art. 11 – „Dreptul internațional și dreptul intern”; art. 20 – „Tratatelor internaționale privind drepturile omului”; ► Legea nr. 111/2002 pentru ratificarea Statutului Curții Penale Internaționale, adoptat la Roma la 17 iulie 1998 (M. Of. nr. 211 din 28 martie 2002); ► Declarația Universală a Drepturilor Omului din 10 decembrie 1948; ► Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele sale adiționale, ratificate de România prin Legea nr. 30/1994 (M. Of. nr. 135 din 31 mai 1994); ► noul Cod de procedură penală: art. 6 – „*Ne bis in idem*”; ► Protocolul nr. 7 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului: art. 4 – „Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori”; ► Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene: art. 50 – „Dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune”; ► noul Cod penal: art. 73 – „Computarea pedepselor și măsurilor preventive executate în afara țării”; ► Legea nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești (M. Of. nr. 305 din 10 noiembrie 1997); ► H.G. nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției (M. Of. nr. 443 din 29 iunie 2009); ► Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată (M. Of. nr. 777 din 13 noiembrie 2009); ► Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată: Titlul III, art. 63 (M. Of. nr. 827 din 13 septembrie 2005); ► O.U.G. nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată (M. Of. nr. 774 din 2 noiembrie 2011); ► O.U.G. nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată (M. Of. nr. 421 din 5 iunie 2008); ► Legea nr. 21/1991 a cetățeniei române, republicată (M. Of. nr. 576 din 13 august 2010).

Capitolul I. Domeniul de aplicare și principii generale ale cooperării judiciare internaționale în materie penală

Art. 1. Domeniul de aplicare. (1) Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală:

- a) extrădarea;
- b) predarea în baza unui mandat european de arestare;
- c) transferul de proceduri în materie penală;
- d) recunoașterea și executarea hotărârilor;
- e) transferarea persoanelor condamnate;
- f) asistența judiciară în materie penală;
- g) alte forme de cooperare judiciară internațională în materie penală.

(2) Prezenta lege nu se aplică modalităților specifice de cooperare polițienească internațională, dacă, potrivit legii, acestea nu se află sub control judiciar.

Art. 2. Definirea unor termeni și expresii. În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

a) *stat solicitant* – statul care formulează o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;

b) *stat solicitat* – statul căruia îi este adresată o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;

c) *autoritate centrală* – acea autoritate astfel desemnată de statul solicitant sau de statul solicitat, în aplicarea dispozițiilor unor convenții internaționale;

d) *autoritate judiciară* – instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile;

e)^[1] *persoană urmărită* – persoana care a fost dată în urmărire internațională;

f) *persoană extrădabilă* – persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare;

g) *extrădat sau persoană extrădată* – persoana a cărei extrădare a fost aprobată;

h) *extrădare activă* – procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitant;

i) *extrădare pasivă* – procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitat;

j) *persoana solicitată* – persoana care face obiectul unui mandat european de arestare;

k)^[2] *pedeapsă* – pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea ori măsura privativă de libertate aplicată, printr-o hotărâre judecătorească sau ordonanță penală, ca urmare a unei acțiuni penale;

l) *stat emitent* – statul în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească sau a fost emisă ordonanța penală, după caz;

m) *stat de executare* – statul căruia urmează sau i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii și executării acesteia;

n) *persoană condamnată în străinătate* – cetățeanul român, precum și cetățeanul altui stat membru al Uniunii Europene, apatridul sau străinul care beneficiază în România de un drept de ședere permanentă, condamnat într-un alt stat;

o) *drept de ședere permanentă* –

(i) drept de rezidență permanentă în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene,

^[1] Lit. e) de la art. 2 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 1 din Legea nr. 300/2013.

^[2] Lit. k)-p) de la art. 2 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Legea nr. 300/2013.

Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și completările ulterioare; sau

(ii) drept de ședere pe termen lung în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

p) *statul pe teritoriul căruia trăiește persoana* – statul cu care aceasta are legături strânse în baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale, profesionale și culturale;

r) în sensul titlului III din prezenta lege, *autoritate judiciară emitentă* este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene, competentă să emită un mandat european de arestare, potrivit legii aceluia stat;

s) în sensul titlului III din prezenta lege, *autoritate judiciară de executare* este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene, competentă să execute un mandat european de arestare, potrivit legii aceluia stat;

ș) în sensul titlului III din prezenta lege, *stat membru emitent* este statul membru al Uniunii Europene în care s-a emis un mandat european de arestare;

t) în sensul titlului III din prezenta lege, *stat membru de executare* este statul membru al Uniunii Europene căruia îi este adresat un mandat european de arestare.

Legislație conexă: ► Legea nr. 21/1991 a cetățeniei române, republicată (M. Of. nr. 576 din 13 august 2010); ► O.U.G. nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată (M. Of. nr. 774 din 2 noiembrie 2011); ► O.U.G. nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată (M. Of. nr. 421 din 5 iunie 2008).

Art. 3. Limitele cooperării judiciare. Aplicarea prezentei legi este subordonată protecției intereselor de suveranitate, securitate, ordine publică și a altor interese ale României, definite prin Constituție.

Legislație conexă: Constituția României: art. 1 – „Statul român”; art. 2 – „Suveranitatea”.

Art. 4. Preeminența dreptului internațional. (1) Prezenta lege se aplică în baza și pentru executarea normelor interesând cooperarea judiciară în materie penală, cuprinse în instrumentele juridice internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate.

(2) Cooperarea cu un tribunal penal internațional sau o organizație internațională publică, în conformitate cu dispozițiile în materie ale unor instrumente internaționale speciale, cum sunt statutele tribunalelor penale internaționale, se examinează printr-o procedură legală distinctă, prevederile prezentei legi putând fi aplicate în mod corespunzător, în completare, dacă este necesar.

Legislație conexă: ► Constituția României: art. 11 – „Dreptul internațional și dreptul intern”; art. 20 – „Tratatelor internaționale privind drepturile omului”; ► Legea nr. 111/2002 pentru ratificarea Statutului Curții Penale Internaționale, adoptat la Roma la 17 iulie 1998 (M. Of. nr. 211 din 28 martie 2002); ► Declarația Universală a Drepturilor Omului din 10 decembrie 1948; ► Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele sale adiționale, ratificate de România prin Legea nr. 30/1994 (M. Of. nr. 135 din 31 mai 1994).

Art. 5. Curtoazia internațională și reciprocitatea. (1) În lipsa unei convenții internaționale, cooperarea judiciară se poate efectua în virtutea curtoaziei internaționale, la cererea transmisă pe cale diplomatică de către statul solicitant și cu asigurarea scrisă a reciprocității dată de autoritatea competentă a aceluia stat.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), prezenta lege constituie dreptul comun în materie pentru autoritățile judiciare române.

(3) Lipsa reciprocității nu împiedică să se dea curs unei cereri de asistență judiciară internațională în materie penală, dacă aceasta:

a) se dovedește necesară datorită naturii faptei sau nevoii de a lupta împotriva anumitor forme grave ale criminalității;

b)^[1] poate contribui la îmbunătățirea situației suspectului, inculpatului ori condamnatului sau la reintegrarea sa socială;

c) poate servi la clarificarea situației judiciare a unui cetățean român.

Art. 6. Asigurarea de reciprocitate. În cazul în care statul român formulează o cerere în condițiile prezentei legi, în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității judiciare române competente.

Art. 7. Dreptul aplicabil. Cererile adresate autorităților române în domeniile reglementate de prezenta lege se îndeplinesc potrivit normelor române de drept procesual penal, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

Legislație conexă: noul Cod de procedură penală (în funcție de situație și raportat și la precizările exprese din prezenta lege, adică se indică textele legale ale noului Cod de procedură penală care au incidență).

Art. 8. Non bis in idem. (1) Cooperarea judiciară internațională nu este admisibilă dacă în România sau în orice alt stat s-a desfășurat un proces penal pentru aceeași faptă și dacă:

a) printr-o hotărâre definitivă s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal;

^[1] Lit. b) de la alin. (3) al art. 5 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. II pct. 1 din Legea nr. 300/2013.

b)^[1] pedeapsa aplicată în cauză, printr-o hotărâre definitivă de condamnare, a fost executată sau a format obiectul unei grațieri sau amnistii, în totalitatea ei ori asupra părții neexecutate sau dacă s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei și a expirat termenul prevăzut la art. 82 alin. (3) din Codul penal, respectiv termenul de supraveghere prevăzut la art. 84 din Codul penal fără a interveni revocarea sau anularea acestora.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă asistența este solicitată în scopul revizuirii hotărârii definitive, pentru unul din motivele care justifică promovarea uneia din căile extraordinare de atac prevăzute de Codul de procedură penală al României.

(3) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care un tratat internațional la care România este parte conține dispoziții mai favorabile sub aspectul principiului *non bis in idem*.

Legislație conexă: ► noul Cod de procedură penală: art. 6 – „*Ne bis in idem*”; ► Protocolul nr. 7 adițional la Convenția europeană a drepturilor omului: art. 4 – „Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori”; ► Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene: art. 50 – „Dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune”.

Art. 9. Confidențialitatea. Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant confidențialitatea cererilor care îi sunt adresate în domeniile reglementate de prezenta lege și a actelor anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.

Capitolul II. Dispoziții generale privind procedura de cooperare judiciară internațională în materie penală

Art. 10.^[2] Autoritățile centrale române. (1) Competența îndeplinirii atribuțiilor specifice de autoritate centrală română în domeniul cooperării judiciare în materie penală aparține și se exercită de către:

a) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, dacă cererile au ca obiect extrădarea, mandatul european de arestare, transferarea persoanelor condamnate, ordinul de indisponibilizare, ordinul de confiscare, recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor judiciare penale, comisiile rogatorii internaționale, orice altă formă de asistență judiciară internațională care se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale, precum și, indiferent de faza procesuală, atunci când, după caz, se prevede altfel prin prezenta lege sau cererea este formulată în temeiul

^[1] Lit. b) de la alin. (1) al art. 8 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 300/2013.

^[2] Art. 10 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 300/2013.

curtoaziei internaționale sau Ministerul Justiției este desemnat autoritate centrală unică potrivit tratatelor internaționale la care România este parte;

b) Ministerul Public, prin structurile de specialitate, atunci când comisiile rogatorii internaționale sau celelalte forme de asistență judiciară internațională se referă la activitatea de cercetare și urmărire penală;

c) Ministerul Afacerilor Interne, prin structura de specialitate, dacă se referă la cazierul judiciar.

(2) În exercitarea atribuțiilor, autoritățile centrale române primesc, efectuează controlul de regularitate și transmit statului solicitat, în vederea executării, cererile formulate de către autoritățile române. Totodată, autoritățile centrale române primesc, efectuează controlul de regularitate și, după caz, execută sau transmit autorităților române competente, în vederea executării, cererile formulate de autoritățile străine.

(3) Cererile se execută sau sunt transmise în vederea executării, după caz, ori de câte ori în urma controlului de regularitate efectuat se constată că acestea îndeplinesc condițiile de formă și fond prevăzute de prezenta lege, tratatele la care România este parte, precum și, dacă este cazul, de înțelegerele ori bunele practici stabilite în relația cu statul solicitat ori solicitant.

(4) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, netransmiterea cererii ca urmare a neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3) sau, în cazul celor transmise în vederea executării către autoritățile statului solicitat, neîndeplinirea, îndeplinirea greșită sau cu întârziere de către autoritățile statului solicitat a activităților solicitate de autoritățile române, lipsa răspunsului autorităților statului solicitat, precum și orice situații obiective nu pot fi imputate autorităților centrale române și nu intră sub incidența dispozițiilor din Codul de procedură penală referitoare la amenda judiciară.

(5) În relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile alin. (2) se aplică numai dacă nu contravin unor dispoziții speciale din prezenta lege sau altor legi speciale.

Legislație conexă: ► H.G. nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției (M. Of. nr. 443 din 29 iunie 2009); ► Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată: Titlul III, art. 63 (M. Of. nr. 827 din 13 septembrie 2005); ► Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, republicată (M. Of. nr. 777 din 13 noiembrie 2009).

Art. 11. Transmiterea directă. (1) Cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate, în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația dintre statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora

va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară în materie penală.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) și (2) transmiterile directe se vor putea efectua prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).

Art. 12. Alte modalități de transmitere a cererilor. (1) Pentru transmiterea cererilor în baza acordului între statul solicitant și statul solicitat, pot fi folosite și mijloacele electronice adecvate, în special faxul, atunci când sunt disponibile, dacă autenticitatea și confidențialitatea cererii, precum și credibilitatea datelor transmise sunt garantate.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu împiedică recurgerea la căile urgente prevăzute la art. 11.

Art. 13. Competența internă. Competența autorităților române pentru a formula o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege sau de a executa o asemenea cerere este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.

Art. 14. Limbile utilizate. (1) Cererile prevăzute de titlurile II și IV-VII adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză. În cazul în care documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 10 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora în regim de urgență.

(2)^[1] Cererile formulate de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești române sau, în cazul în care se prevede astfel, în tratatul aplicabil ori în prezenta lege, de Ministerul Justiției, precum și actele anexate vor fi însoțite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaționale și actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea se efectuează la solicitarea organului de urmărire penală sau a instanței judecătorești de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curții de apel în circumscripția căreia se află organul de urmărire penală sau instanța judecătorească nu există niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradusă cererea ori, deși există, acesta refuză să presteze serviciul solicitat, organul de urmărire penală sau instanța judecătorească va solicita Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, după caz, traducerea acesteia.

^[1] Alin. (2) al art. 14 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din Legea nr. 300/2013.

(3) Răspunsul la cererile adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una dintre limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel.

(4)^[1] Traducerea răspunsului autorităților străine se efectuează de către un traducător autorizat, la cererea autorității române care a formulat cererea.

Legislație conexă: Legea nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești (M. Of. nr. 305 din 10 noiembrie 1997).

Art. 15.^[2] Computarea duratei pedepselor și măsurilor privative de libertate. (1) Durata pedepselor și a măsurilor privative de libertate, în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi, este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se computează din durata pedepsei aplicate de instanțele române.

(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare duratei pedepselor și măsurilor privative de libertate executate în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.

Legislație conexă: noul Cod penal: art. 73 – „Computarea pedepselor și măsurilor preventive executate în afara țării”.

Art. 16. Cheltuieli. (1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri reglementate de prezenta lege sunt suportate, de regulă, de statul solicitat.

(2) Cu toate acestea, sunt în sarcina statului sau a autorității judiciare solicitante:

- a) indemnizațiile și remunerațiile martorilor și experților, precum și cheltuielile de călătorie și de ședere;
- b) cheltuielile ocazionate de remiterea obiectelor;
- c) cheltuielile ocazionate de transferul persoanelor pe teritoriul statului solicitant sau la sediul unei autorități judiciare;
- d) cheltuielile ocazionate de tranzitul unei persoane de pe teritoriul unui stat străin sau de la sediul unei autorități judiciare către un stat terț;
- e) cheltuielile ocazionate de recurgerea la o videoconferință pentru îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară;
- f) alte cheltuieli considerate drept extraordinare de statul solicitat în funcție de mijloacele umane și tehnologice utilizate pentru îndeplinirea cererii.

^[1] Alin. (4) al art. 14 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din Legea nr. 300/2013.

^[2] Art. 15 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. II pct. 3 din Legea nr. 300/2013.

(3) Ca urmare a unui acord între autoritățile române solicitate și autoritățile străine solicitante, se poate deroga, în cazuri excepționale, de la dispozițiile alin. (2).

(4) Cheltuielile care revin statului român se suportă de la bugetul de stat și sunt cuprinse, după caz, în bugetul Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Administrației și Internelor.

Art. 17. Remiterea de obiecte și bunuri. (1) În cazul în care cererea are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte bunuri, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale a cărei urmărire și judecată ține de competența autorităților judiciare române.

(2) Remiterea obiectelor și a altor bunuri poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună-credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și bunuri pot reveni acestuia.

(4) Obiectele și bunurile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă.

(5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și a bunurilor prevăzute la alin. (1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.

Titlul II. Extrădarea

Legislație conexă: ► Constituția României: art. 19 – „Extrădarea și expulzarea”; ► noul Cod penal: art. 11 – „Universalitatea legii penale”; art. 14 – „Extrădarea”; ► Legea nr. 80/1997 pentru ratificarea Convenției europene de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957, și a protocoalelor sale adiționale, încheiate la Strasbourg la 15 octombrie 1975 și la 17 martie 1978 (M. Of. nr. 89 din 14 mai 1997); ► Declarația Universală a Drepturilor Omului: art. 9; ► Convenția europeană a drepturilor omului: art. 5 paragraf. 1 lit. f) – „Dreptul la libertate și la siguranță”; ► Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene: art. 19 – „ Protecția în caz de strămutare, expulzare sau extrădare”; ► noul Cod de procedură penală: art. 368 – „Suspendarea judecării în caz de extrădare activă”; art. 466-470 privind redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate; ► Legea nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești (M. Of. nr. 305 din 10 noiembrie 1997); ► Decizia nr. 2009/933/PESC a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind extinderea, în numele Uniunii Europene, a Acordului între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii privind extrădarea (J.O. L 325 din 11 decembrie 2009); ► Tratat bilaterale ratificate de România, care includ dispoziții privind extrădarea: Decretul nr. 463/1960 privind ratificarea Tratatului dintre Republica Populară Română și Republica Populară Albania privind

asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale; Decretul nr. 418/1979 pentru ratificarea unor tratate internaționale (ratificarea Convenției de asistență juridică în materie civilă, familială și penală dintre Republica Socialistă România și Republica Algeriană Democratică și Populară, semnată la București la 28 iunie 1979) (B. Of. nr. 97 din 8 decembrie 1979); Tratatul de extrădare între România și Marea Britanie (se aplică pentru Australia, Noua Zeelandă, Canada); Decretul nr. 24/1961 privind ratificarea Tratatului dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Federativă Iugoslavia privind asistența juridică (se aplică pentru Bosnia și Herțegovina, Muntenegru, Serbia); Legea nr. 259/2004 pentru ratificarea Tratatului de extrădare dintre România și Republica Federativă a Braziliei, semnat la Brasilia la 12 august 2003 (M. Of. nr. 613 din 7 iulie 2004); Legea nr. 118/1998 pentru ratificarea Tratatului dintre România și Republica Populară Chineză privind extrădarea, semnat la București la 1 iulie 1996 (M. Of. nr. 222 din 17 iunie 1998); Acordul între Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană cu privire la asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale; Decretul nr. 67/1981 pentru ratificarea unor tratate internaționale (ratificarea Convenției de asistență juridică în materie civilă, familială și penală dintre Republica Socialistă România și Republica Cuba, semnată la București la 23 iunie 1980) (B. Of. nr. 19 din 27 martie 1981); Legea nr. 438/2002 pentru ratificarea Convenției dintre România și Republica Arabă Egipt privind asistența judiciară în materie penală, transferul condamnaților și extrădarea, semnată la Cairo la 28 iunie 2001 (M. Of. nr. 516 din 17 iulie 2002); Decretul nr. 291/1973 pentru ratificarea Convenției între Republica Socialistă România și Regatul Maroc privind asistența juridică în materie civilă și penală și Protocolul adițional; Decretul nr. 415/1973 privind ratificarea Tratatului dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Mongolă cu privire la asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale; Decretul nr. 334/1958 privind ratificarea Tratatului dintre Republica Populară Română și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste privind acordarea asistenței juridice în cauzele civile, familiale și penale; Decretul nr. 70/1979 pentru ratificarea Convenției dintre Guvernul Republicii Socialiste România și Republica Arabă Siriană privind asistența judiciară în materie civilă, familială și penală, semnată la Damasc la 2 decembrie 1978 (B. Of. nr. 19 din 5 martie 1979); Legea nr. 111/2008 pentru ratificarea Tratatului de extrădare dintre România și Statele Unite ale Americii, semnat la București la 10 septembrie 2007 (M. Of. nr. 387 din 21 mai 2008); Decretul nr. 483/1971 pentru ratificarea Convenției dintre Republica Socialistă România și Republica Tunisiană privind asistența juridică în materie civilă și penală și a Protocolului adițional la această convenție; ► *Tratate multilaterale ratificate România, care includ dispoziții privind extrădarea: a) convenții adoptate de Consiliul Europei: Legea nr. 19/1997 privind ratificarea Convenției europene pentru reprimarea terorismului (M. Of. nr. 34 din 4 martie 1997); Legea nr. 263/2002 pentru ratificarea Convenției europene privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii, încheiată la Strasbourg la 8 noiembrie 1990 (M. Of. nr. 353 din 28 mai 2002); Legea nr. 27/2002 pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999 (M. Of. nr. 65 din 30 ianuarie 2002); Legea nr. 64/2004 pentru ratificarea Convenției Consiliului Europei privind criminalitatea informatică, adoptată la Budapesta la 23 noiembrie 2001 (M. Of. nr. 343 din 20 aprilie 2004); Legea nr. 411/2006 pentru ratificarea Convenției Consiliului Europei privind prevenirea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005 (M. Of. nr. 949 din 24 noiembrie 2006); Legea nr. 420/2006 pentru ratificarea Convenției Consiliului Europei privind spălarea,*